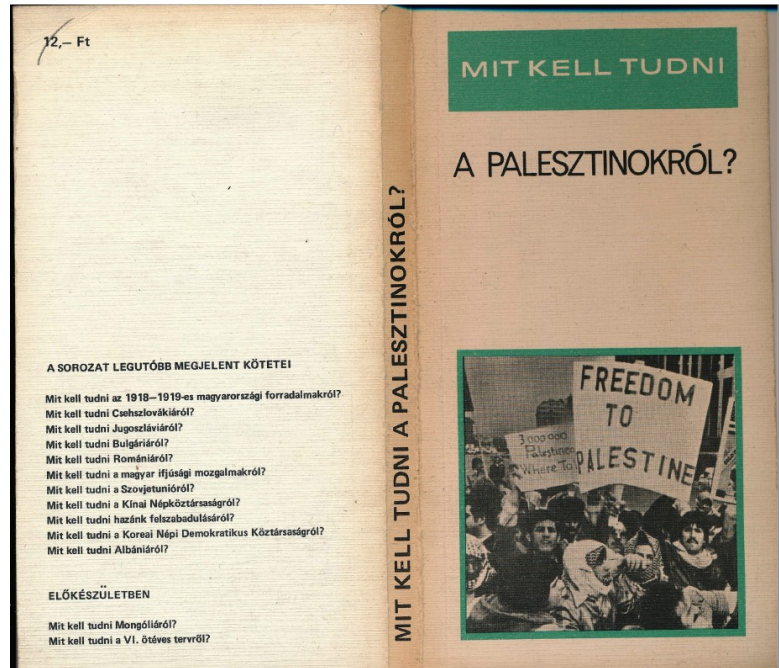

Írta: Böcz Sándor
Kossuth Könyvkiadó / 1981.

százaléka fizikai munkát végzett, s csupán 13 százalékuk dolgozott értelmiségi munkakörben. Ezzel szemben a zsidó dolgozók 41 százaléká értelemiségi foglalkozású.

ENSZ-bizottságok sora jutott arra a megállapításra, hogy az izraeli kormány rendszeresen megsérti az arab kisebbség emberi jogait. Ilyen jogsértést követett el, amikor mintegy 35 000 arabot az ország más vidékére űzött el az otthonából és nem engedélyezte számukra a visszatérést. Az alapvető emberi jogok megsértése, hogy csak azok az arabok utazhatnak külföldre, akik előzetesen lemondanak a visszatérés jogáról.

Aligha véletlen, hogy az állítólag demokratikus izraeli államnak máig sincs alkotmánya. A cionista vezetés ugyanis visszariad attól, hogy az alkotmány rangjára emelje azokat az évtizedek óta alkalmazott rendkívüli törvényeket, amelyek intézményesítik a megkülönböztetést, amelyek egyenesen arra hivatottak, hogy korlátozzák az arab kisebbség jogait.

A judaizálási politika egyik indítéka az a félelem, hogy az összefüggő területen, például Galileában élő izraeli arabok csatlakozni kívánnak majd a Ciszjordániában megszülető palesztin államhoz.

Szükségszerű fejlemény, hogy a palesztin nemzeti öntudat erősödésével az izraeli arabok is mind határozottabban és szervezettebben szállnak szembe az elnyomó cionista politikával. Például az 1969-ben alakult Abna al-Balad („Az ország fia”) mozgalom egyik vezetője az izraeli arabokat a palesztin nép elidegeníthetetlen részének tekinti, s úgy véli, hogy a palesztin probléma megoldásakor az Izraelben élő palesztinok sorsát sem hagyhatják figyelmen kívül. „Amíg a cionista mozgalom létezik, az egyenlőség nem lehetséges – mondta. – Úgy érezzük, hogy harminc év múltán is idegenek vagyunk ebben az államban. Véleményünk szerint az egyedüli

megoldás az, hogy szocialista, világi és demokratikus államot hoznak létre Izraelben.”

A cionista politikusok afféle rákos daganatot látnak az arab kisebbségben, amelynek az eltávolítását fölöttébb kívánatosnak tartják. Ez a szándék botrányt keltő módon fogalmazódott meg a hírhedt König-memorandumban, amelyet a galileai megbízott terjesztett az izraeli miniszterelnök elé 1976 tavaszán. A memorandum főbb pontjait: szigorítani kell az arabok rendőri, katonai ellenőrzését; olyan nemzeti pártot kell rákényszeríteni az arabokra, amely az izraeli hírszerzés irányítása alatt áll; különleges hírszerző rendszert kell kiépíteni a kommunista párt vezetői ellen folytatott kémkedésre, lejáratusuk végett; szigorú intézkedéseket kell hozni a diákvezetők megrendszabályozására, be kell zárni az egyetemeket az arab diákok előtt, meg kell akadályozni tanulmányaik folytatását, és egyidejűleg ösztönözni kell őket az ország elhagyására, majd meg kell tiltani számukra a visszatérést; el kell érni, hogy az arabok a nap huszonnégy óráját megélhetésük biztosítására fordítsák, s ne maradjon idejük arra, hogy általános helyzetükkel, oktatási igényeikkel törődjenek; súlyos adók és bírságok kivetésével kell megfosztani az arabokat azoktól a pénzügyi, gazdasági eszközöktől, amelyek révén életszínvonalukat és társadalmi pozícióikat javíthatnák; ki kell rekeszteni az arabokat a társadalombiztosítási juttatásokból, úgy, hogy azokból kizárólag a zsidók részesülhessenek; folytatni kell az arab földek elkobzását új zsidó települések létesítése céljából; meg kell akadályozni az arab népesség természetes szaporodását, és intézkedéseket kell tenni az arabok számának csökkentésére. A miniszterelnök nem cáfolta, hogy a König-memorandum a hivatalos kormánypolitika kifejezője.

Izraeli megszállás alatt

Az 1967-es agresszió következtében izraeli megszállás alá került Jeruzsálem óvárosa, Ciszjordánia, a Gázai-övezet, a Szinai-félsziget és a Golan-fennsík. Mint emlékeztetés, Jeruzsálem óvárosát és Ciszjordániát az első arab-izraeli háborúban Jordánia kebelezte be, míg a Gázai-övezetet átmenetileg egyiptomi közigazgatás alá helyezték.

Abba Eban akkori izraeli külügyminiszter 1967 júniusában, néhány nappal a győztes háború után kijelentette, hogy „Izrael semmilyen körülmények között sem tér vissza az 1949-es fegyverszüneti egyezményekhez... Ha az ENSZ Közgyűlése 121:1 arányban a fegyverszüneti vonalakhoz való visszatérésre szavaz, Izrael akkor is megtagadja a határozat végrehajtását.”

Ezt az álláspontot valamennyi izraeli kormány magáévá tette, csupán a tekintetben volt köztük eltérés, hogy mi lehet alku tárgya és mi nem. A megszállt területek kisebb vagy nagyobb részét tekintés-e az izraeli állam elidegeníthetetlen részének.

Az első lépés a jeruzsálemi óváros anektálása volt. Az imént idézett Abba Eban az ENSZ Közgyűlésének 1967. június 16-i ülésén leszögezte, hogy Izrael valamennyi állami testülete megmáshatatlannak tekinti az óváros és a környező falvak bekebelezését, s ha az egész Közgyűlés az annexió ellen szavaz, akkor sem vonják vissza az arab negyed bekebelezésére hozott intézkedéseket. Az arab közigazgatás felszámolását, a közigazgatás egyesítését a gazdasági élet, a közoktatás judaizálása követte. Izrael semmibe vette az ENSZ július 4-i, majd július 14-i határozatait, amelyek sürgették Jeruzsálem eredeti státuszának visszaállítását.

Amikor az ENSZ Közgyűlése 1947 novemberében Jeruzsálem nemzetközivé tételét indítva

nyozta, 100 000 zsidó és 105 000 arab lakott a kijelölt övezetben, és a jeruzsálemi földterület 13 százaléka volt csak zsidó tulajdonban. 1937 és 1974 között 140 000-ről 100 000-re esett vissza az egyesített Jeruzsálem óvárosában élő arabok száma, miközben a zsidóké 300 000-re nőtt. A zsidó népesség ilyen irányú növekedése csak úgy volt lehetséges, hogy a kisajátított arab földeken tovább terebélyesedett az újváros, új települések egész hálózatát építették ki az arab óváros körül.

Az arab óvárosban és környékén 22 000 dunam arab földet sajátítottak ki. A jeruzsálemi sirtófalat övező arab negyed éppúgy elitnt a föld színéről, mint az egykor virágzó falvak: Jalu, Emvasz és Bét Nuba. A mintegy 800 lerombolt arab épület helyén 13 zsidó telep nőtt ki a földből. A kisajátítási, beépítési tervek szerint a következő években megduplázzák a „jeruzsálemi gyűrű” zsidó lakosságát.

A cél nyilvánvaló: az izraeli hatóságok véglegessé akarják tenni Jeruzsálem egyesítését. Az újvárost már 1949-ben az ország fővárosává, a kormány és a parlament tényleges székhelyévé nyilvánították. További cél, hogy a zsidó telepítések hálózatával végképp elszakítsák, elkülönítsék a jeruzsálemi óvárost a szintén izraeli megszállás alatt levő Ciszjordániától. 1979 végén az izraeli kormány elhatározta az utolsó arab gazdasági intézmény, az óvárosi áramszolgáltató vállalat kisajátítását.

Az izraeli parlament 1980. július 30-án hivatalosan is törvénybe iktatta Kelet-Jeruzsálem anektálását, kimondva, hogy az egyesített Jeruzsálem „Izrael örökös és oszthatatlan fővárosa”. Az ENSZ Biztonsági Tanácsa – az Egyesült Államok tartózkodásával – külön határozatban ítélte el az érvényes ENSZ-határozatokat és a genfi konvenciókat egyaránt semmibe vevő izraeli lépést, és felszólított minden országot, hogy költöztesse el képviselőjét Jeruzsálemből. Izrael